

АРТ

ЕР

И

И

ПРЕСЕК
ЛИКОВНА ГРУПА

АРТЕРИИ

Градот е жив организам кој секогаш пулсира во ритамот на своето срце. Како и со многу други нешта некако во магла и под превез, срцето на градот, неговото средиште и тежиште, парадоксално! станало негова периферија. Таа операција се случувала долго и темелно, и не без наше учество, па затоа сега не можеме да се препознаеме ни себеси во огледалото (оти долго не сме се погледнале во очи), камоли да го препознаеме градот во кој сме созревале. Тоа созревање, нужно, било еден без друг: градот без своето срце, срцето без својот град. Така создадовме град со историја, но без минато. Како да се преповрзе повторно тој голем крвоток и да се донесе оксидираната крв до органите, организмот да живне, телото да се подигне од болната постела, жилите да набрекнат, срцето да оживее?!

Со оваа групна изложба, насловена „Артерии“, четирите струмички ликовни уметници Љупка Галазка-Василев, Марјан Син, Никола Пијанманов и Ване Костуранов, како да го воспоставуваат уште еднаш тој голем крвоток и ја доведуваат оксидираната крв повторно на вистинското место, во средиштето на градот, во центарот на нашето културно живеење, во тежиштето на нашата свест и внимание. Секој од нив, претставува една артерија, еден особен полнокрвен глас, кој како ехограф го дијагностицира проблемот на денешната мачна стварност.

Љупка, тоа го прави со својот изграден сензибилитет и непресушната дарба и желба да трага по нови простори, преку комбинирање техники и медиуми, нудејќи секогаш свежи решенија, кои ја надминуваат херметичната и заводлива апстракција, и отвораат една добро лоцирана, истражена и препознатлива емоција, која ве задржува пред нејзините платна долго откако ќе го тргнете погледот.

Марјан Сингаров, преку своето систематско тематско-мотивско проблематизирање на симболот, знакот, алегоријата често се повикува на една проверена македонска ликовна традиција, но тоа никако не смее да се третира само како дијалог или некаква игра, која има за цел да го изнајде графичкото решение за добра композиција. Во новите истражувања на просторот и симболот, тоа е едно мапирање на просторот, каде означеното се чита како тајно писмо кое треба да нè доведе до разоткривање на некоја тајна, некое тајно место. Тоа не претпоставува дешифрирање на некакво псевдо-писмо. Тоа едноставно е една широка алузија и аналогија на сето скриено во нас, на просторот (крстот!) кој го носиме со нас и во нас: дом, гробје, пат... Таму се закопани и истовремено откопани сите значења, таму треба да се пронајде сето скриено богатство.

Никола Пијанманов во своите слики отвора едно оригинално, ликовно читање на вонликовните појави и теми (ако воопшто има такви). Заробува неговото проникливо задлабочување во религиско-филозофско-историско-хуманистичките феномени, познавањето на христијанската симболика, филозофската запрашаност, историската перспектива, хуманизмот и познавањето на човечката душа. Неговите дела се книги што се читаат гледајќи.

Ване Костуранов, го нуди можеби најособениот ликовен израз, ослободен од академизмот во сликарството, неговата потрага по приказната, нејзиното раскажување, донесувањето и пренесувањето на емоцијата доаѓа така лесно и природно, што едноставно не остава никого рамнодушен. Евидентна е белината, која на разни начини, ја претставува белината и чистината на детската душа и негова појдовна и конечна точка е токму таа детска, наивна, невина визура на град или природа. Чистата и интензивна боја, слободниот и малку несмасен потег, кој како да е правен со детска рака, темата која секогаш отвора нова приказна, емоцијата која е пресудна во секоја слика, играта со предметите и перспективите, онака како што дете би си играло, се одлики на ова сликарство, кое често се доближува до илустративните техники, но и тоа има своја уметничка оправданост и нужност.

Заедничко за сите нив е што не се откажуваат од традиционалниот медиум, и не се упатени како огромното мнозинство кон дематеријализација на уметноста кои наместо нудење уметност, ја нудат нејзината мрша во вид на концепти. Сите четворица има многу што да понудат и сите имаат своја идеја, но не робуваат на никакви концепти. Тие се новото антителио кое го уништува опасниот антиген што ја има инфицирано нашата крв, и поради кој не успеваме да ја видиме убавината што се создава, убавината која ни е дадена, убавината која ја раѓа секој град со срце!

Треба да им се честита за тоа!

Трајче Бјадов

"Стремеж"

ЉУПКА ГАЛАЗКА-ВАСИЛЕВ

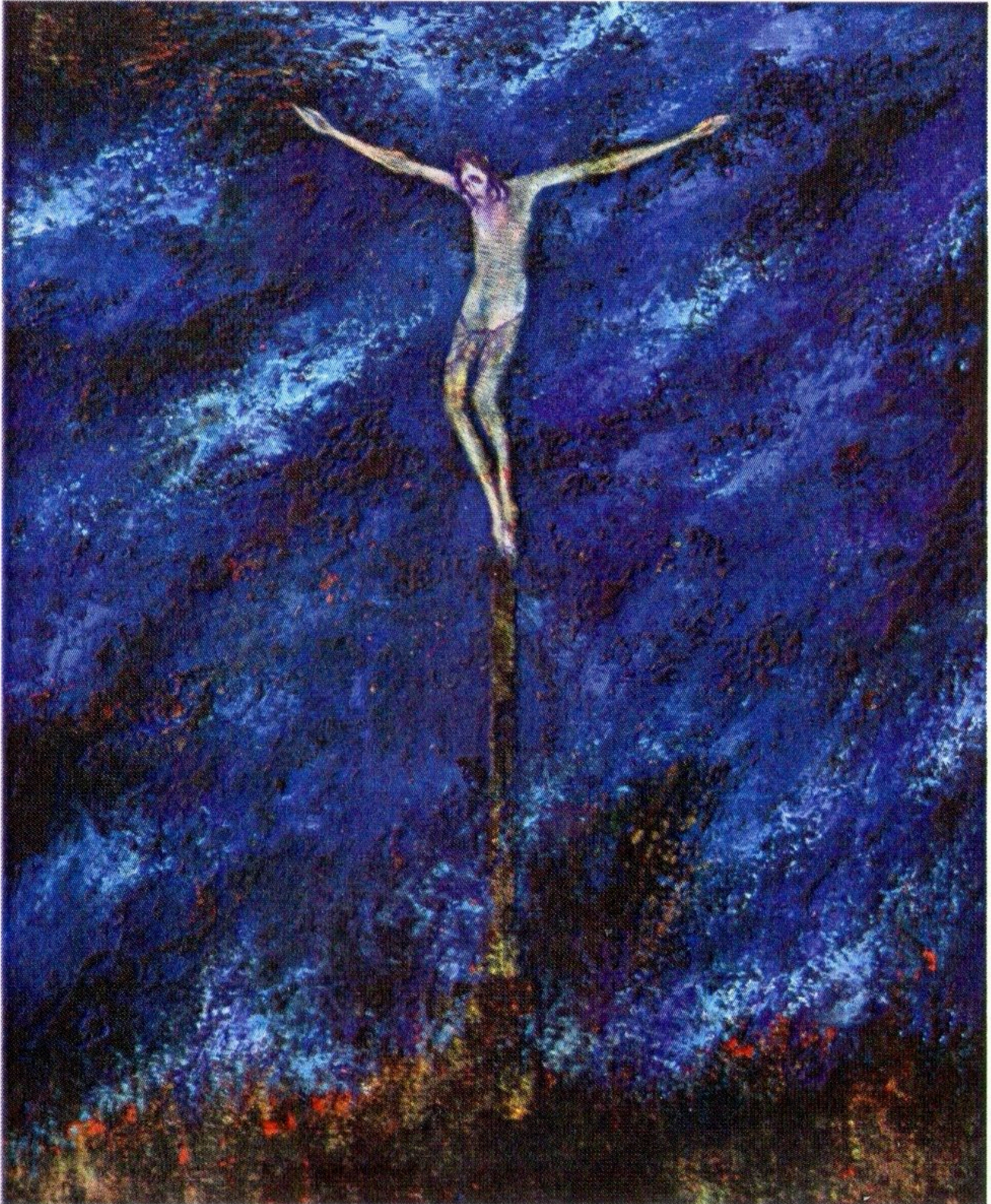
[facebook.com/ljupkart](https://www.facebook.com/ljupkart)
lj_vasileva@yahoo.com

“Остатоци 3”

МАРЈАН СИНГАРОВ

facebook.com/marjan.dzin
m_dzin@yahoo.com

"Распятие"

НИКОЛА ПИЈАНМАНОВ

facebook.com/nikolapijanmanovart
nikolapijanmanov@yahoo.com

КОСТУРАНОВ ВАНЕ

“Недела”

ВАНЕ КОСТУРАНОВ

kosturanov.com

facebook.com/v.kosturanov